

МІЖРЕГІОНАЛЬНА
АКАДЕМІЯ УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ

МАУП

Георгій Щокін
НАЦІОНАЛІЗМ
ЯК ДЕРЖАВНА ІДЕОЛОГІЯ
ВІДВЕРТА РОЗМОВА

Київ 2005

ББК 66.1(0)
Щ35

Бібліотека журналу “Персонал”
заснована у 2002 році

Щокін, Георгій.

Щ35 **Націоналізм як державна ідеологія: Відверта розмова.** —
К. : МАУП, 2005. — 52 с. — (Б-ка журн. “Персонал”).

ISBN 966-608-502-X

ББК 66.1(0)

ISBN 966-608-502-X

© Г. В. Щокін, 2005
© Міжрегіональна Академія управління
персоналом (МАУП), 2005

ЗУПИНИТИ ЄВРЕЙСЬКО-ФАШИСТСЬКИЙ ШАБАШ

Звернення
до Голови Служби безпеки України
О. Турчинова

З огляду на останні замахы та вбивства нагадую Вам про скоєний на мене замах 10 жовтня 2004 року, коли серед дня у неділю біля мого будинку **на мене напали четверо підготовлених бандитів із битами та намагалися мене вбити**. Про це широко повідомлялося у ЗМІ, але порушена з цього приводу кримінальна справа досі перебуває у невідомому мені стані. **Замаху на моє життя передував вихід моєї невеличкої праці “За кого ж голосувати? Спроба відвертої відповіді”**, в якій, на основі різноманітних оприлюднених джерел, **викривався кучмізм з його явними ознаками єврейської мафії**. Наводилися дані **про злочинну діяльність Л. Кучми** та його найближчого оточення — **В. Пінчука, братів Медведчуків, братів Суркісів, братів Табачників, В. Рабиновича**, тобто виключно етнічних євреїв, які очолюють різноманітні єврейські організації в Україні. Описувалась у цій книжці і діяльність **Є. Червоненка, П. Порошенка, В. Литвина, Ю. Звягільського, Л. Черновецького, С. Піскуна, Т. Корнякової, Г. Москаля, В. Вороніна, О. Фельдмана** та інших діючих і сьгодні можновладців.

У згаданій книжці наводяться численні приклади підступної і підлої діяльності представників єврейсько-фашистської мафії, сіоністів (голова сіоністської федерації України — **Й. Зісельс**) проти України і особисто проти мене як дослідника сіонізму у формі єврейського фашизму. Мій батько — інвалід Великої Вітчизняної війни, і я добре знаю, що являє собою фашизм, якому б народові він не належав. Сіонізм був, як відомо, визнаний Генасамблеєю ООН однією з форм расизму ще 1975 року, а проведене нещодавно опитування населення європейських країн, результати якого широко розповсюджені,

визнало сіоністський Ізраїль однією із найбільших загроз сучасному світу. У всіх країнах Європи відомі численні вбивства дослідників сіонізму, замаху на їхнє життя, нанесення їм тяжких тілесних ушкоджень, підпали їхнього житла, кримінальні переслідування з боку єврейсько-фашистської мафії (зокрема, сьогодні в різних тюрмах “цивілізованих” західних країн перебуває більше 50 вчених-істориків тільки за те, що вони “неправильно” висвітлювали тему голокосту — (див., напр.: Ю. Мухин. Тайна еврейских фашистов).

Пройшов через все це і я. Зокрема, у своїй книжці я описав операцію, яка мала за мету моє ув’язнення. Група єврейських “академіків та героїв” (мабуть, на кшталт **М. Поповича** та **Ю. Звягільського**) звернулася із наклепницьким листом до тодішнього президента Кучми, звинувачуючи мене у вигаданому ними “антисемітизмі” та “розпалюванні міжнаціональної ворожнечі”. До президента Кучми з цією цидулкою могли потрапити його зять **В. Пінчук**, керівник його адміністрації **В. Медведчук**, віце-прем’єр **Д. Табачник** або близький до нього кримінальний злочинець **В. Рабинович**. Кучма на цьому брехливому доносі накладає відповідну резолюцію для Генпрокуратури, де **С. Піскун** та його заступниця **Т. Корнякова** заподадливо намагаються порушити проти мене кримінальну справу. І лише завдячуючи патріотично налаштованим співробітникам Генпрокуратури та деяким діючим політикам вдалося тоді довести безпідставність та абсурдність висунутих проти мене звинувачень.

Той самий сценарій і тими ж особами впроваджується і сьогодні. Так нещодавно на стіл нинішнього Президента В. Ющенка ліг черговий брехливий пасквіль, який знову звинувачує мене все в тому ж вигаданому “антисемітизмі” та дурному “розпалюванні”. Підписав цей черговий донос якийсь Г. П. Куценко (нехай не вводить вас в оману його начебто українське прізвище), який є керівником нікому не відомої асоціації “За міжнародний мир та злагоду в Україні”, зареєстрованої, як кажуть, на приватній квартирі. Це така ж сама “організація”, як і скандально відомий “Антифашистський

комітет”, за яким за звичкою ховався злочинець Рабинович і який підло намагався через “свого” суддю І. Саприкіну закрити наймасовішу українську газету “Сільські вісті”. За названою асоціацією дійсно ховається нардеп О. Фельдман, вірний поплічник Рабиновича (обох Е. Ходос, їхній “одноплемінник”, зараховує до відвертих юдео-нацистів).

Кажуть, що потрапити з листом до нинішнього Президента В. Ющенка ще важче, ніж до його попередника Кучми. Тому, ймовірно, що цей черговий донос юдео-нацистів (за якими, до речі, стоїть воєнізоване єврейсько-фашистське угруповання “Бейтар”) потрапив до президентського кабінету або через міністра транспорту **Є. Червоненка (заступник Рабиновича по всеукраїнському єврейському конгресу)**, або через якихось інших “перефарбованих” нинішніх можновладців (на кшталт **П. Порошенка, О. Зінченка, Р. Безсмертного** тощо). Та й сам злодій Рабинович, я думаю, може запросто спілкуватись із Президентом, оскільки з інтернет-видання “Олігарх” відомо, що він, запопадливо вилизуючи кучмівський зад, водночас переправляв через Червоненка “єврейські гроші” в “Нашу Україну” (так би мовити, про всяк випадок).

Президент В. Ющенко направляє цей відверто підступний наклеп з відповідною резолюцією до віце-прем’єра М. Томенка, а той, не довго роздумуючи, до виконуючого обов’язки голови Держкомнацу **В. Вороніна** — відомого поплічника **В. Рабиновича, Д. Табачника, О. Фельдмана та Г. Москаля** у їх ксенофобських, антиукраїнських діях — із “проханням провести відповідну експертизу”. Цю “експертизу”, безумовно, проведуть у відомому своїми україножерськими поглядами Інституті етнополітичних досліджень НАН України під керівництвом стародавнього кучміста І. Кураса, де давно заховалися платні сіоністські прихвосні штибу **Табачника, Майбороди, Заремби, Наймана** і багатьох інших. Цю “експертизу” потім направлять до Генпрокуратури, де її керівники **С. Піскун та Т. Корнякова** знову, як і два роки тому, усіляко намагатимуться порушити проти мене кримінальну справу. А допомагати їм у цьому буде колишній безпосередній начальник В.Вороніна

по Держкомнацу і нинішній заступник міністра внутрішніх справ по кримінальному блоку **Г. Москаль**. Тобто ми маємо справу з класичною єврейсько-фашистською змовою по знищенню громадянина України.

Хочу звернути вашу увагу, пане голово, що в кількох судових рішеннях всіх інстанцій чітко визначена відсутність будь-яких ознак розпалювання міжнаціональної ворожнечі як у виданнях МАУП загалом, так і у моїх особистих працях зокрема. Крім того, існує кілька офіційних рішень прокурорських органів (також всіх рівнів) про відмови у порушенні проти мене кримінальних справ, оскільки ніякого “антисемітизму” у моїх численних працях не виявлено. Всі ці рішення судових та прокурорських органів я додаю у повному обсязі до цієї заяви.

Хочу також наголосити, пане голово СБУ, що я і надалі, наскільки вистачить моїх сил, буду боротися, у рамках діючого законодавства, із єврейсько-фашистською загрозою, яка становить сьогодні одну з головних загроз Україні і світу. Я не боюся переслідувань з боку єврейсько-фашистської мафії, але і легкої здобичі зробити з мене їм не вдасться. Не знаючи достеменно Вашої національності і Ваших ідеологічних переконань, я звертаюсь до Вас як до голови СБУ з повідомленням про спроби мого знищення, оскільки **не маю ніякої довіри ні до Генерального прокурора С. Піскуна**, де заступником працює кучмівсько-медведчуківська угодовниця **Т. Корнякова**, ні до міністра внутрішніх справ **Ю. Луценка**, де кримінальною міліцією керує відвертий україножер і кучмівсько-рабиновичівський прихвостень **Г. Москаль**. Я також не впевнений, що СБУ під Вашим керівництвом дійсно зможе мене захистити, але я хочу цією заявою до Вас **назвати поіменно всіх можливих злодіїв**, щоб було потім з кого запитати. Це:

Віктор Медведчук — голова СДПУ(о), про якого повідомлялось у ЗМІ, що саме він надав через свого прихвостня **Сацюка** (колишнього першого заступника голови СБУ) наказ чотирьом бандитам здійснити замах на моє життя. До цієї групи, на мою думку, можна віднести й **С. Медведчука** та **братів Суркісів**;

Віктор Пінчук та Дмитро Табачник — одні з головних “героїв” моєї праці “За кого ж голосувати?” та багатьох інших статей;

Вадим Рабинович та Євген Червоненко — керівники Всеукраїнського єврейського конгресу, відомі давніми стосунками та різноманітними махінаціями, про які я неодноразово писав. Рабинович до того ж звинувачується вітчизняними та закордонними ЗМІ у замовних вбивствах, торгівлі зброєю та наркотиками, величезним розкраданням чужого майна (згадаймо хоча б 700-кілограмову (!) золоту менору, яку цей злочинець вивіз до Ізраїлю), а його видання — у свідомій дифамації (про що свідчать понад 70 (!) судових рішень), суспільній розпусті та ксенофобії;

Геннадій Москаль та Віктор Воронін — свідомі прислужники **Кучми, Медведчука, Суркіса, Табачника, Рабиновича**, які використовують українські державні посади для антиукраїнських провокаційних акцій на кшталт спроби закриття “Сільських вістей”. До цієї україножерської групи належить також нардеп **О. Фельдман**, співробітники Інституту етнополітичних досліджень НАН Майборода, Заремба та деякі інші українофоби (Й. Зісельс, О. Найман, В. Кацман, Я. Дов Блайх тощо).

Сподіваюся, що моя заява не залишиться без розгляду, як це завжди було при попередній владі, і я у відведений законодавством термін зможу отримати аргументовану відповідь щодо захисту мого життя та моїх конституційних прав на свободу думки і слова.

**Президент МАУП
Георгій ЩОКІН**

Київ, 5 березня 2005 р.

(“Українська газета Плюс”, 10–16 березня 2005 р.)

СЛОВО ДО УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДИ...

Любі молоді співвітчизники!

Нинішній світ перебуває в кризовому стані, сходять з ацени історії суперімперії, завершується доба матеріалізму та його цінностей, що невпинно веде до відродження духовності, розквіту національного патріотизму і людської моралі. Війна проти Бога і людяності прямує до свого завершення, а її зброя — космополітизм, дифамація, розпуста, пропаганда абортів і гомосексуалізму, розповсюдження наркотиків, алкоголю, тютюну, отруйне “промивання мізків” — матиме дедалі меншу ефективність.

Європа і світ пізнають Україну — колыску індоєвропейської спільноти, яка була провідною в історії людства останні тисячі років. Ніхто в світі не має такого прадавнього родоvodu, як українці, оскільки українську історію можна простежити до великої трипільської працывілізації VI—IV тис. до н.е. — культурного середовища подальшого цивілізаційного поступу людства. А зображення українського державного герба — тризуба — були відомі ще 45 тисячоліть тому. Прадавнє походження має і гетьманська булава — споконвічний символ української державної влади, перше виготовлення якого датують XXII тисячоліттям (!) до Р.Х. Хто ще з народів світу має таке прадавнє коріння?

Велика Київська Русь була найбільшою і найкультурнішою державою Європи, яка за часів Святослава Хороброго простягалася від Балтійського моря до Чорного, від Волги до Дунаю, а за Ярослава Мудрого визнавалася найпотужнішим культурним центром. Козацька держава українців була оплотом Православ'я і дала світові взірець міцного демократичного устрою, що втілилося в першій відомій Конституції — гетьмана Пилипа Орлика. Українські велетні духу — Тарас Шевченко, Григорій Сковорода, Іван Франко, Леся Українка — набагато випередили свій історичний час і передбачили подальший розвиток людства.

Сьогодні настає Українська доба в історії Європи, яка була підготовлена багатьма поколіннями великого українського люду.

Ми, сучасники цього історичного зламу, повинні бути гідними велетенських зусиль наших славних пращурів і всіма силами наближати переможний кінець нинішньої вселенської війни. Це війна духовна, а основою духовності є національна мова. Тільки завдяки їй зберігається рідна віра, історія, культура і народні традиції. На нас з вами дивляться з небес мільйони наших рідних попередників, які у війнах, голодоморах, геноцидах зберегли для нас велику українську мову — мову, яка, за визначенням ООН, є однією з наймелодійніших, найбагатших і найгармонійніших мов усього світу.

Нині захист і подальше життя прадавньої української мови — в наших з вами руках. Особливо це стосується вас, української молоді — надії всіх попередніх і нинішніх поколінь українців. Бережіть, кохайте, плекайте рідну співочу мову, радісно плескайтеся у ній, вдячно живіть нею, мужньо бороніть її! Пишайтесь своєю мовою, спілкуйтеся нею, демонструйте її красу одне одному та всьому людству, адже думати і розмовляти українською не лише модно, а й дуже престижно. Українська мова вирізняє сьогодні людей духовних, висококультурних, національно свідомих і беззастережно шляхетних, які не забруднюють рідні слова чужинським матом, а свої вчинки — підлою поведінкою.

Нині той, хто говорить українською, є взірцем мужності, ввічливості, шанобливості і великої внутрішньої краси. Молоді українці, вмовляйте своїх батьків говорити українською. Батьки, прищеплюйте своїм дітям змалечку любов до рідної мови. Вчителі й учні, вимагайте одне від одного спілкування українською. Хлопці та дівчата, звертайтеся одне до одного і любіть одне одного тільки українською. Читайте українською, слухайте українською, думайте українською й дивіться теж українською. Мова — наш порятунок, мова — наша сила, мова — запорука всього українського буття. Якщо ти українець — ставай на захист своєї мови. Якщо ти друг українців —

допомагай у цій святій справі. Хто проти української мови — той проти українського народу, українців і їхнього справедливого права жити українським життям на українській землі. Ставлення до української державної мови — це головний критерій ставлення до українства. Той, хто пропагує двомовність, хто випускає в Україні російськомовні газети, хто веде російськомовні радіо- та телепередачі — той є свідомим або несвідомим ворогом української державності, української культури й українського життя загалом. Це кажу вам я — українець російського походження.

Вставайте, мої молоді співвітчизники, борітеся за святую справу — захист своєї рідної душі, яка волає до вас саме українською!

**Щиро і завжди ваш
президент МАУП і МКА,
голова
Української Консервативної партії
Георгій ЩОКІН**

(“Персонал Плюс”, 14–19 квітня 2005 р.)

ТРЕБА ЗАВЖДИ І В УСЬОМУ МАТИ СИЛУ ДУХУ

З проханням прокоментувати останні світові події “Персонал Плюс” звернувся до президента МАУП і МКА, голови Української Консервативної партії Георгія ЩОКІНА.

— Пане Георгію, у своїй книжці “Кінець часів: пророцтва та коментарі” ви наводите твір ірландського святого XII століття Малахії про 112 римських пап. Іван Павло II, який щойно спочив, згідно з цими католицькими пророцтвами, був 110 папою. Що відомо про найближче майбутнє римського престолу?

— Пророцтва Малахії підтверджуються з кожним новим папою, навіть у наші дні. Наприклад, девізом “від трудів Сонця” Малахія позначив 110-го Римського Папу — Івана Павла II, який народився, як відомо, під час повного сонячного затемнення. Саме таким явищем було позначене і його поховання. Девізом наступного — 111-го Папи Римського, згідно з Малахією, є “слава оливи”. Це дерево вважається одним із символів юдаїзму, що, можливо, вказує на єврейське походження наступного Папи або на те, що він буде креатурою цього середовища. З пророцтвом Малахії, очевидно, співвідноситься і один з катренів Нострадамуса (LVI), де сказано, що “після смерті дуже старого Папи буде обрано римлянина квітучого віку”, але “його звинуватять у тому, що він послаблює Святий престол”. Можливо, у цьому катрені йдеться саме про носія “слави оливи”, який, згідно з Нострадамусом, “довго утримається, але його справа буде небезпечною”. Останнім Папою, за пророцтвами Малахії, буде Петро II (засновником католицької церкви вважається Апостол Петро). На ньому і закінчиться інститут папства, а “місто на пагорбах буде знищено і страшний суддя судитиме народи”. Очікувати цього вже не довго, оскільки, незважаючи на довголіття пап, останні двоє Пап навряд чи сидітимуть на римському престолі більш як 50 найближчих років.

Що стосується можливого єврейського походження наступного Папи, то привертає увагу обрання для його виборів дата — 18 квітня, яка дає в сумі “щасливе єврейське число” — 13 ($1+8+4=13$). Хоча відомо: як апокаліптичним числом антихриста є 666 (буквально — “цар ізраїльський”), так 13 є числом самого сатани — господаря антихриста, — яке є сумою “числа сатани” — 364. Можливо, саме цю дату не випадково було визначено і для обрання нового Папи, оскільки серед сучасних юдеїв дуже поширена магічна кабала, яка “обожнює” усілякі цифри та числа. До того ж, якщо вести рахунок пап від апостола Петра (а не від пророцтва Малахії), то наступний Папа є 265-м на римському престолі, що також дає “щасливе єврейське число” — 13. Проте незмінним залишається одне — постійна і наполеглива духовна боротьба між Богом і його антиподом, між носіями Божої віри і служителями богоборчого культу (Ізраїль, наприклад, означає “Богоборець”). Тому бути в наші переапокаліптичні часи християнином, вірно стояти на засадах Православної віри — майже останнього духовного оплоту Божої присутності на Землі — є справою духовно розвинених, надзвичайно мужніх і безоглядно чесних людей. Мабуть, саме тому таким поширеним є Православ’я в Україні, народ якої найбільше відповідає названим чеснотам.

— **Георгію Васильовичу, користуючись нагодою, хотілося б почути вашу думку щодо останнього візиту Президента України Віктора Ющенка до США.**

— Якщо ми вже торкнулися теми давніх пророцтв, то хотілося б ще згадати про мезоамериканських індіанців — творців високих цивілізацій Американського континенту. Відповідно до одного з них Америка загине 23 грудня 2012 року в результаті катастрофічних землетрусів. Однак неминучу загибель США передбачає і багато сучасних науковців, оскільки ця наддержава протягом багатьох років є джерелом постійної агресії на Землі, основним поширювачем богоборчих ідей, моральної розпусти, відвертої дифамації та недолугих прагнень до світового панування. Багато хто вважає причиною такої зловісної трансформації США захоплення провідних

позицій у цій державі єврейською діаспорою. Наприклад, відомий ізраїльський публіцист І. Шамір, який не раз виступав на сторінках “Персоналу Плюс”, так пояснює сучасну ситуацію: “Про що мріяв “єврейський народ”, ми довідаємося зараз, коли євреї стали головним елементом американської еліти, посіли командні висоти в американському ідеологічному апараті — ЗМІ та університетах... За їхнього управління Америка, а потім і все людство пішли у бік глобалізації, неолібералізму і нового тоталітаризму, у світ дуже багатих і дуже бідних, у світ агресивних воєн і расизму” (Війна навесні // “Персонал Плюс”. — 2003. — № 4–5).

Що стосується самого візиту В. Ющенко до США, то в цілому добре, що керівництво України намагається встановлювати дружні стосунки з різними країнами світу. Однак дружити можна лише на рівних і ніколи — за рахунок інших.

Наприклад, одним з гучних результатів останнього візиту стало підписання Україною і США угоди “про демократизацію” Куби та Білорусі. Хто б уже говорив про демократію, але тільки не США — класична тоталітарна імперія. До того ж Білорусь — наша споконвічна сусідка, а Куба — єдина, по суті, країна, яка багато років поспіль приймає на лікування велику кількість наших дітей після Чорнобильської катастрофи. А що зробили для нас США? І чи варто тоді так підступно зраджувати своїх перевірених часом прибічників, плазуючи перед світовим агресором, який за логікою історичного поступу “загнеться” у найближчому майбутньому?

Ще у плані візиту Віктора Ющенко були зустрічі з українською діаспорою та керівниками єврейських організацій США. Зустріч зі своїми земляками — справа свята, і її треба тільки вітати. Однак чому Вікторові Андрійовичу не запитати: як так, що Головою Всесвітньої ради українців став юдей Аскольд Лозинський? Це що, серед мільйонів закордонних етнічних українців не знайшлося жодного гідного? Неправда! Отже, ми знову маємо справу з цілеспрямованим юдейським впливом на християнську українську громаду. Сюди відноситься і зустріч Президента України з єврейськими провідниками.

Чому, наприклад, не зустрінитися з представниками російської діаспори (в Україні 17 % населення — етнічні росіяни, а євреї становлять лише 0,2 %), грецької або вірменської, чи будь-якої іншої із 130 національностей, які проживають нині в Україні? І навіть обговорювати з єврейськими керівниками питання “антисемітизму”, коли всім у світі відомо, що головними антисемітами є ізраїльтяни та їхні американські поплічники, які вже 50 років поспіль провадять семітсько-арабський геноцид? Або яку реституцію (тобто повернення єврейської власності, втраченої після жовтневого більшовицького заколоту) можна обговорювати з євреями, батьки і дідусі яких (що нині достеменно відомо) якраз і були організаторами того кривавого заколоту та наступних голодоморних геноцидів українства?

Можливо, потрібно зробити навпаки — поставити перед єврейськими організаціями та їхнім поводителем — Ізраїлем питання про компенсацію за величезні злочини, скоєні їхніми попередниками на українській землі? Це стосується і відвідин В. Ющенком музею єврейського голокосту. В цілому це правильний вчинок для християнина, для якого завжди характерним було милосердя до інших. Однак наразі можна було б поцікавитися, де ж музей геноциду автохтонного індіанського населення, якого знищено набагато більше, ніж єврейського, або геноциду завезеного в рабство африканського люду, в чому значну роль, за свідченням ізраїльського професора І. Шахака, відігравали саме єврейські работорівці (див. його працю “Єврейська історія, єврейська релігія: тягар трьох тисяч років”. — К., 2005. — 144 с.). Та і музею геноциду слов'янських (зокрема українського) народів немає, хоча німецькі фашисти винищували слов'ян (кілька десятків мільйонів!) саме за расово-етнічними ознаками, вважаючи їх за “нижчу” расу.

Отже підсумовуючи, можна сказати: їздити та зустрічатися з керівництвом різних країн важливо і корисно для власної держави, але треба всюди наголошувати на гідності українців,

на вибореній ними самостійності, підносити національну особливість і за жодних обставин не йти на компроміси, коли йдеться про національну історію, традиційну віру та національні втрати. У світі поважають тільки сильних духом, мужніх і справедливих людей, а загравання зі своїми колишніми і сучасними поневолювачами, та ще й за рахунок своїх недавніх друзів — це, на мою думку, шлях до людської неповаги.

— І насамкінець про події в Україні. Як ви прокоментуєте арешт Бориса Колесникова, голови Донецької обласної ради, якого звинувачують у здирництві?

— Це також питання сили духу нинішньої української влади. Усі скоробогатки, яких виростив злочинний кучмівський режим на стражданнях українського народу, повинні нести відповідальність. Ви запитайте у пересічних українців, чи вірять вони у законне збагачення братів Медведчуків, Суркісів, Табачників, Ахметових або Пінчука, Рабиновича, Фельдмана, Гіршфельда та їм подібних? Чому серед цих олігархів переважають етнічні євреї? Я не знаю достеменно національності Ахметова, але не здивуюся, коли в нього, як і у Б. Колесникова, виявиться саме єврейське походження. Ви ж подивіться, хто недавно найгаласливіше пропагував злочинні ідеї сепаратизму: московські євреї Лужков (Кац), Кобзон, Павловський, Гельман і донецько-харківські євреї: Колесников, Кушнар'єв, Кириченко, Губерна та ін.

Усе це потрібно, не соромлячись, роз'яснювати автохтонам-українцям, а також росіянам, татарам та іншим меншинам, щоб їх знову не використовувало у своїх корисних цілях організоване єврейство. Нинішній українській владі треба рішучіше впроваджувати в життя своє передвиборне гасло “Бандитам — тюрми!” і не лякатися, що злочинці від єврейської олігархії організують якісь там заворушення. Необхідно просто роз'яснити людям, хто є хто. Тоді, можливо, вони самі приведуть до прокуратури своїх експлуататорів. Влада не має боятися, якщо серед злочинців кількісно переважатимуть єврейські олігархи, оскільки це буде не проявом антисемітизму, а навпаки — відновленням соціальної справедливості. А час

покаже, чи вистачить у нинішньої української влади духу на цю нелегку справу. Та я особисто переконаний: народ її підтримуватиме доти, доки вона працюватиме на українство. Хіба підтримували б проросійських єврейських сепаратистів та скоробагачів Вітренко і Корчинський, якби вони були справжніми українськими патріотами, а не прихованими євреями? Так ось про це і треба відверто говорити, тоді всі ці замасковані під “українців” і “росіян” єврейські поводитирі і здириники залишаться сам на сам. А самі по собі вони мало чого варті!

(“Персонал Плюс”, 20–26 квітня 2005 р.)

ЄВРОСОЮЗ ЯК МОЖЛИВА МОДЕЛЬ МАЙБУТНЬОЇ ДИКТАТУРИ

Захоплення єврейськими більшовиками влади в Російській імперії призвели до масових **геноцидів** та **етноцидів**, зокрема **українства**, що нагадує страшні сторінки біблійної історії про захоплення давніми євреями Ханаану, про організований ними голодомор у Давньому Єгипті, про масове винищення населення Персії та інші страшні злочини, освячені богоборчим культом. Мети юдо-масонських таємних товариств зі знищення національних монархій, традиційної віри, автохтонної еліти, патріотизму та морально-правових засад існування суспільства майже повністю досягнуто вже у ХХ столітті. Побудова багатонаціональних держав без національних кордонів, національних урядів, національної валюти і національних ідеалів відбулася у Сполучених Штатах Америки, СРСР і нині відбувається шляхом створення чергової химери — **Євросоюзу**. У США представники різних рас і народів називаються “американцями” (хоча справжні американці — автохтонні індіанці — вже давно у резерваціях). У СРСР багатонаціональна, строката спільнота називалася “єдиним радянським народом”. У Євросоюзі носії різних мов, традицій і етнічного походження набувають узагальнювальної назви “європейці”.

Ідея об'єднаної Європи, як доводять дослідження, виникла саме в **юдо-масонському** середовищі. Ще 1867 року було створено міжнародну масонську організацію — Лігу миру і свободи. Вона проголосила ідею **Сполучених Штатів Європи**, яка передбачала ліквідацію національної самобутності і створення космополітичного суспільства. Цей масонський альянс, філії якого були в багатьох європейських країнах, подібно до ордену ілюмінатів єврея **Вейсгаупта**, поєднав риси масонів, єзуїтів та юдеїв. У боротьбі за владу цей альянс юдо-масонських закатників зіткнувся з другою гілкою підривних організацій — Інтернаціоналом німецького єврея Маркса. Саме ці гілки політичної організованої злочинності створили

і реалізували ідеологію політичного бандитизму, кульмінацією якого стали соціалістичні революції. Цікаво, що саме таку назву — “Сполучені Штати Європи” — мала і одна з праць організатора соціалістичної революції 1917 року, “калмико-єврея” Леніна-Бланка.

Ідеологія політичного бандитизму, як і будь-яка інша антилюдяна та богоборча течія, живиться тільки одним — ненавистю. **Вейсгаупт, Маркс, Ленін, Троцький** та інші єврейські ватажки сатанинського заклоту проти християнської європейської цивілізації нацьковували одне на одного різні соціальні верстви: спочатку буржуазію проти аристократії, потім пролетаріат проти буржуазії, маючи зиск з цієї внутрішньонаціональної ворожнечі. Сучасні послідовники цих єврейських політичних бандитів замість “соціалістичної революції” здійснюють “**культурну революцію**”, у ході якої відпрацьовується той самий метод нацьковування, але вже не соціальних верств, а різних **демографічних груп**: жінки виступають проти чоловіків під прапором фемінізації; молодь — проти традицій старшого покоління (“сексуальна революція”); сексуальні меншини замість позбутися своїх патологічних збочень “борються” за “свої права”; пропагуються аборти, контрацептивні засоби, свобода дошлюбних стосунків, свобода віросповідання — аж до сатанинських сект; преса оголошує свободу розпусти, тобто абсолютну свободу і незалежність від традиційної моралі. У результаті — катастрофічне зниження народжуваності, передчасна смерть, соціальна апатія, розповсюдження наркотиків і перетворення народу, за висловом відомого російського соціолога М. Данилевського, зі самостійного історичного діяча на етнографічний матеріал.

Таким знедуховленим “етнографічним матеріалом” легко керувати, на нього легко накинути ярмо, що детально описано в скандально відомих і дуже прозорливих “Сіонських протоколах”. Саме в Європі, згідно з цим страхітливим документом, буде побудовано “**юдейське царство**” на чолі із загальноєвропейським диктатором єврейського походження. Саме в Європу переміщується і “**фарисейський центр**”, якому

вже набридли виснажені ним США і якому необхідно опанувати старий континент, оскільки, як відомо з класики геополітичної науки: хто панує в Євразії — той панує в усьому світі. Таким чином, історія СРСР стає у XXI столітті історією США, а замість цих космополітичних і не дуже вдалих утворень постає Євросоюз — наступна **“федерація народів”**.

Згідно з **конституцією** Євросоюзу на чолі цієї новітньої федеративної **наддержави** стоятиме президент Європи, якого обиратимуть на 2,5 року, але влада його матиме представницький, тобто номінальний характер. Фактична влада буде в руках **прем'єр-міністра** — майже як у моделі державного устрою юдейської Хазарії. **Міністрами** стануть представники країн — членів Євросоюзу за принципом: одна держава — один міністр. Затвердження прем'єра стане прерогативою **Європарламенту**, який до того ж ухвалюватиме закони нової наддержави, а за їх суворим виконанням слідкуватиме **Європейський суд**. Наразі дуже показовим є те, що в конституції юдо-масонської Об'єднаної Європи немає й згадки про **християнство**, завдяки якому відбувся феномен європейської цивілізації. У зв'язку з цим Римський Папа Іван Павло II оголосив європейську конституцію **безбожним документом**, який відкинув двохтисячолітню християнську традицію. Позиція Папи Римського повністю збіглася з позицією Патріарха російського Олексія II, який також заявив про неприпустимість **безхристиянської конституції** Європи.

У цілому запропонована європейська конституція дуже нагадує страхітливу диктаторську модель, описану в загально-відомих “Сіонських протоколах”. Особливо якщо врахувати головний керівний орган Об'єднаної Європи, в якому лише 20–25 міністрів (саме стільки було в радянсько-тоталітарному Політбюро). До того ж кожний міністр представлятиме якусь європейську державу, а не певний європейський народ. Наприклад, нинішній президент Польщі Кваснєвський і міністр закордонних справ цієї країни Ротфельд, віце-канцлер і “закордонний міністр” Німеччини Фішер, комісар Євросоюзу Солана і міністр закордонних справ Болгарії Пасі, як і багато

інших урядовців європейських країн, — єврейського походження. Якщо всі такі міністри опиняться в загальноєвропейському органі управління, то це й означатиме встановлення єврейської влади в Європі. Наразі прем'єр-міністра затверджує Європарламент, який також може складатися переважно з єврейських депутатів. За прикладом далеко ходити не треба: в українському парламенті євреї, за даними народного депутата В. Семенюк, становлять 45 %, а в усьому населенні України — всього 0,2 %. Не важко уявити, які саме закони прийматиме такий “європарламент”. Те саме стосується і Європейського суду, який може повторити історію судових органів США, де, за даними ізраїльського дослідника І. Шаміра, більше половини найвпливовіших юристів — євреї.

Встановлення у християнській Європі чужинської для неї єврейської диктатури невідворотно призведе до ситуації, зображеної у новозавітному Апокаліпсисі Івана Богослова. Однак це вже окрема тема.

Політологічний тест: Хто з перелічених урядовців належить до титульної нації своєї держави?

Президент Австрії — Г. Фішер, канцлер — **В. Шюссель**, віце-канцлер **Г. Горбах**, міністр економіки **М. Бартенштайн**, міністр освіти **Е. Герер**; президент Естонії — **А. Рюитель**; президент Словаччини — **І. Гашпарович**; президент Фінляндії — **Т. Галоген**; прем'єр Чехії — **С. Гросс**.

**Голова
Української Консервативної партії
Георгій ЩОКІН**

(“Персонал Плюс”, 18–24 травня 2005 р.)

УКРАЇНА — ЦЕНТР, А НЕ ПЕРИФЕРІЯ ЄВРОПИ

Сучасна доба розвитку людства характеризується поступовим занепадом політичних та економічних цінностей (у тому числі цінностей споживацьких), на зміну яким закономірно приходить **нова історична доба**, головною ознакою якої стає домінування вічних **духовних цінностей** — Істини, Віри, Знання. Найбільш виразним оплотом панування **політичних цінностей** у новітній історії був СРСР, а **економічних** — сьогоднішні США, тому недавня загибель тоталітарної політичної імперії під назвою “Радянський Союз” є предтечею такої самої неминучої загибелі у найближчому майбутньому тоталітарної економічної імперії — “Сполучені Штати Америки”. Лідерство в новій добі розвитку людства перейде до тих народів і держав, у ментальності яких переважають **духовні ціннісні орієнтації**, оскільки саме вони є змістом нової історичної доби, яка триватиме багато століть. Цій добі найбільше відповідає ментальність **Української нації**, в якій духовна, пізнавальна сфера традиційно виступає панівною, тому Україна може і повинна стати одним з **лідерів** нової історичної доби.

Сучасні “центри сили”

Геополітична ситуація в світі, як і завжди, буде складатися навколо впливів на Євразійському континенті, оскільки відомо, що той, хто володіє Євразією, — володіє світом. Сьогодні вимальовуються такі геополітичні **“центри сили”**: США, Китай, Європа, Росія, Індія, Японія та арабо-мусульманський світ. США разом зі своїми стратегічними партнерами Ізраїлем та Англією (додамо сюди і Канаду) намагатимуться оволодіти Європою шляхом створення **Європейського Союзу** (на кшталт загиблого Радянського) та підконтрольного їм загальноєвропейського уряду. Названі країни — США, Ізраїль,

Англія, Канада — утворюють блок, який умовно можна назвати **“Сіоно-англосаксонським”**, оскільки фактична влада в цих країнах належить носіям єврейсько-расистської ідеології, а їхніми найближчими прибічниками є англосаксонські **протестанти** (юдео-християни).

Знаючи про близький крах США (в результаті різних катаклізмів, зокрема — природних), сіоно-англосаксонська верхівка готує плацдарм для свого **нового тоталітаризму** в Європі, що може, врешті-решт, їм вдатися, але на незначний у часі термін. В Європі їм буде протиставлена можлива **франко-германська єдність**, яка, найвірогідніше, дедалі більше наближуватиметься до **слов'янського суперетносу**. Вже сьогодні помітна тенденція до утворення геополітичної осі Париж — Берлін — Москва, яка може стати непереможним рубежем для подальшого поширення сіоно-англосаксонського панування. З цієї ж низки ознак і недавні провали Європейської конституції на референдумах у Нідерландах і Франції. У цій геополітичній ситуації найбільш правильною позицією України видається та, за якої Україна — як споконвічний **центр Європи** — поступово перебирає на себе роль потужного **регіонального лідера**: спочатку центрально-східноєвропейського, а згодом — і загальноконтинентального. Така самодостатня роль передбачає проведення виразної національно- і духовноорієнтованої політики, яка не може бути сумісною з будь-якими зовнішніми впливами США, Євросоюзу та Росії.

Проведення Україною самостійної зовнішньої політики з самого центру Європи стає можливим і необхідним саме в сучасний період, оскільки головні геополітичні “центри сили” будуть ще довго зайняті проблемами послаблення одне одного:

- сіоно-англосаксонський центр на чолі із США, відчуваючи свою близьку втрату “супердержавності”, намагатиметься діяти в усіх напрямках геополітичної боротьби — проти Євросоюзу, а разом з ним проти Росії, Китаю, Індії та **арабо-мусульманського світу**;

- агресивність сіно-англосаксонського центру призведе, найімовірніше, до формування світової осі протистояння у вигляді Росія — Іран — Китай — Індія (так званий проект РІКІ, що вже сьогодні починає зондаж своєї майбутньої реалізації);
- територіальні неузгодженості між Китаєм, Японією та Росією можуть з часом трансформуватися в окремий конфлікт між Російською Федерацією та названими країнами, який, ймовірно, станеться вже після колективного подолання світової гегемонії США;
- не виключені протистояння і між Китаєм та Індією, з одного боку, і між Китаєм та Японією — з іншого, коли зникне необхідність об'єднання проти глобального агресора у вигляді США та його сателітів;
- весь час на боці антиамериканської коаліції перебуватиме більшість арабо-мусульманського світу, який завдяки своєму масовому проникненню до країн Євро-союзу і США стає дуже дієвим чинником у боротьбі з сіно-американською гегемонією.

У цілому ідея встановлення всесвітнього панування з одного центру є принципово **нереальною**, оскільки неможливо утримувати в своєму підпорядкуванні цілі народи, які рано чи пізно піднімають масові повстання, що завжди ведуться методами **партизанської війни**, а остання є непереможною за визначенням. Сучасні приклади Афганістану, Іраку, Палестини, Чечні (як перед тим В'єтнаму та багатьох інших країн) є яскравим тому свідченням. Партизанська війна навіть не дуже озброєного населення не може бути припинена жодною найновітнішою зброєю ворога доти, доки повсталий народ воліє національної свободи і державної самостійності.

Однак така боротьба сучасних геополітичних “центрів сили” ще тривалий час **дестабілізуватиме глобальну ситуацію**, що вимагатиме від України спокійної, виваженої і водночас рішучої зовнішньої політики, головним змістом якої є відстоювання своїх **національних інтересів** і поширення свого духовно-культурного

впливу на Європейському континенті без будь-якого входження і до східних, і до західних об'єднань з наддержавними органами управління (ЄП, НАТО, Євросоюз та ін.).

Національний консерватизм — основа національного розвитку

В умовах нового історичного етапу, де панівними стають духовні цінності, ідеології лібералізму, соціалізму та анархізму дедалі втрачатимуть свій вплив, а політичні партії, як носії цих ідеологій, дедалі швидше дрейфуватимуть до периферії суспільно-політичного спектра. Замість **соціалізму та лібералізму**, головними репрезентантами яких були сталінський СРСР, гітлерівська Німеччина та сучасні США, в нову історичну добу головними стають **ідеали національного консерватизму**, що спираються на споконвічні релігійні традиції, народну мораль, патріотизм, власну історію та власну землю. **Змістом** консерватизму є невмируща **національна ідея**, яка полягає у відтворенні повноцінного національного буття у національній державі за національними звичаями і на національній території. **Формою** національного консерватизму виступає **етнократія**, що передбачає формування власної **національної еліти**, яка є кращою частиною свого народу, яка живе зі своїм народом і працює для свого народу. **Головним принципом** національного консерватизму може бути тільки **етноцентризм**, що забезпечує проведення внутрішньої та зовнішньої політики держави виключно в **національних інтересах**.

Впровадження у суспільне життя ідеалів національного консерватизму, його духовних цінностей, а також приведення до влади національної еліти, яка гартується у політичних партіях національно-консервативного спрямування, реалізація чітких національних інтересів і всередині держави, і в її геополітичному оточенні, якнайкраще відповідають вимогам нової історичної доби і роблять поступ нації та її держави життєствердливим і непереможним на всі віки.

Україна — **центр**, а не периферія Європи. Таке її призначення у світі, і це велике призначення даровано **Богом**, тому його ніколи не зможуть змінити люди. Центр завжди притягує до себе периферію і ніколи не прагне розчинитися в ній. Призначення центру будь-якої “ойкумени” передусім **духовне**, що виступає певним **моральним зразком** для всього його оточення. Багатовікова історія України не заплямувала себе загарбницькими несправедливими війнами, поневоленням інших народів, підступним **зрадництвом** добросусідських відносин. Україна — це **Великомучениця світу**, яка безневинно страждала багато століть то під монголо-татарським, то під **польсько-литовським**, то під імперсько-російським, то під більшовицько-єврейським ярмом. Україна вижила серед низки зумисно спланованих у ХХ столітті голодоморів-геноцидів, кількох штучних соціальних революцій, двох світових воєн. Усе це було витримано, наголошуємо, **без вини** України і в цьому вона подібна до **Ісуса Христа**, який прийняв свої хресні муки не тому, що був грішним (Він єдиний, хто без гріха), а для того, щоб врятувати людство, яке полюбив. Тому Україна вистраждала своє високе право на **духовне провідництво**, на свою величну роль останнього оплоту Православ'я.

Що, наприклад, високоморального можуть запропонувати Голландія, Швейцарія, Іспанія, де вже законодавчо прийняті одностатеві шлюби? Хіба Український народ, в якому цнотливість завжди була однією з головних чеснот, заслуговує нового Содому і Гоморри? Або чого світлоносного можна очікувати від Італії — батьківщини фашизму, Англії — багатовікового колонізатора світу, Німеччини — традиційного агресора? Чи може європейська спільнота мати хоч якусь довіру до НАТО, яка методично і масово вбивала в центрі Європи мирне населення Югославії (протягом кількох місяців)? Про США та Ізраїль (який, до речі, прагнуть “всунути” до того ж Євросоюзу) взагалі не можна говорити в рамках загальноприйнятої лексики. То чого ж нові можновладці так прагнуть “ошасливити” (вкотре!) Україну її настирливим “пропиханням” до ЄС і НАТО?

Очевидно тому, що Україна, на жаль, ще не мала своєї української влади. Команди Кравчука, Кучми, Януковича, Ющенко більше нагадували і нагадують досі **різновиди колоніальної адміністрації**, яка виконує вказівки Росії або Європи і США. Примітивізм, неукраїнськість і вроджена підступність — ось головні характеристики цих колоніальних адміністрацій, які вважають себе належними до космополітичної псевдоеліти, а не до Українського народу. Однак **час такої влади закінчується**, і з кожними майбутніми парламентськими та президентськими виборами влада в Україні ставатиме щораз більше українською. Як і бізнес, засоби масової інформації і всі інші сфери українського національного буття. Це незламна **об’єктивна тенденція** відродження України, що відбувається на наших очах.

Українська доба європейської історії

Духовне провідництво України в Європі перетворить нашу державу на країну університетів, де абсолютна більшість населення матиме **обов’язкову вищу освіту**, що забезпечить не тільки духовне, а й соціально-економічне **лідерство України** на багато століть. Український народ стане народом-вчителем, до якого приїжджатимуть спудеї з усіх країн світу. Українська земля в українських руках знову стане житницею Європи, як це було завжди. **Українську мову вивчатимуть** так, як сьогодні вивчають англійську, російську, іспанську або французьку. І це не безпідставні фантазії чи нездійсненні мрії, ні, це — об’єктивна “логіка” суспільно-історичного процесу, який розвивається циклами і нинішній цикл наш — український!

Українська доба в європейській історії щойно започатковується, і для її подальшого могутнього розвитку ще треба зробити багато. Зокрема, **відновити** втрачений у війнах і спланованих геноцидах **людський потенціал**, який має бути збільшений удвічі протягом одного покоління. Такі приклади історії відомі, і Україна як найбільша за територією країна

Європи має стати і найбільшою за чисельністю. **Велика держава має мати і великий народ.** Все це можливо, якщо головними для нас будуть **цінності Духу**, якщо ми приведемо до влади свою національну еліту, якщо не дамо втягти себе в новітні тоталітарні структури, якщо для кожного з нас **національні інтереси і державна мова будуть над усе.** Сьогодні необхідно створити культ української мови, оскільки вона потребує допомоги кожного українця — свого носія і споконвічного хранителя. Саме культ, бо столітні безпрецедентні намагання знищення української мови потребують сьогодні і таких же безпрецедентних зусиль щодо її повноцінного відродження. Ми можемо це зробити, нас майже 50 мільйонів і **в нас є головне — любов до Бога і України!**

**Голова
Української Консервативної партії
Георгій ЩОКІН**

(“Персонал Плюс”, 20–26 липня 2005 р.)

НАЦІОНАЛІЗМ ЯК ДЕРЖАВНА ІДЕОЛОГІЯ

Кілька тез щодо розбудови України

По-перше, необхідно створити умови для якнайшвидшого відновлення деформованої чужинською владою шляхом революцій, воєн та голодоморів соціальної структури українського суспільства: на всіх щаблях соціальної піраміди (особливо горішніх) повинні переважати українці (не менш як 80 % усіх керівних посад). Жодна партія, яка пропонує у своїх списках до парламенту меншу кількість українців, не повинна туди потрапити. Парламент, без кількісного зростання, необхідно зробити двопалатним, нижня палата якого формувалася б, як і тепер, за політичними ознаками (тобто з представників різних політичних партій), а вища — з представників регіонів відповідно до національного складу тієї чи іншої області. Тоді ніколи не повториться нинішня ситуація в нашому парламенті, де 45 % депутатів-євреїв представляють інтереси 0,2 % населення України.

По-друге, необхідно створити на місцях потужний арсенал національних кадрів, які мали б чітко виражені здібності до певної професійної діяльності та відповідну підготовку, а також були справжніми патріотами. Це був би наш резерв української етнократії, національна еліта місцевого, обласного та державного рівня, оскільки провідниками народу стають його кращі представники, які становлять аристократичний прошарок нації. Нинішня правляча еліта — це псевдоеліта, оскільки вона представлена загалом чужинськими олігархами, тобто експлуататорами. Така олігархія народжується в умовах юдо-ліберальної “демократії”, нині притаманної США та західноєвропейським країнам. Така форма демократії з’являється, згідно із соціологічними законами, тільки в дуже старих державах напередодні їхньої остаточної загибелі. То при чім тут Україна з її неповними 15 роками новітньої державності? Ті ж соціологічні закони стверджують, що молоді держави потужно розвиваються тільки в умовах національної аристо-

кратії або етнократії. Тому юдо-ліберальна модель (хоч би як вона маскувалася під неоконсерваторів у США) — ознака старості й загибелі, а не розвитку суспільства, і їй немає чого робити в юній Українській державі.

По-третє, державні реформи необхідні, але заради добробуту нації, а не організаторів цих реформ. Передусім необхідна грошова реформа, аби запровадити таку національну валюту, яка забезпечить від інфляції та позичкових відсотків. Позичкові відсотки — це чужинський зашморг для національної економіки, вони ніколи не були притаманні українському менталітету, а вийшли, як відомо, з юдейських книжок. То навіщо нам працювати на ворожу нам систему поневолення? Хіба вагон кольорового паперу під назвою “долари” або “євро” вартий наших національних багатств — лісу, вугілля, хліба, м’яса, металу? До того ж хіба ми не знаємо, що ці долари друкує не якась держава, а купка єврейських банкірів, пов’язаних родинними зв’язками? Нині, за оцінками фінансових аналітиків, наявність паперових та віртуальних “доларів-євро” вп’ятеро перевищує сукупну ціну всіх світових товарів і послуг. Це — мильна булька, яка обов’язково лопне і зірве разом із собою всі пов’язані з нею національні фінансові системи. Тому українська валюта не повинна бути прив’язаною до будь-чого іншого, крім національних потреб, і всі зовнішні операції мають здійснюватися на співзвіставній, міцній, еквівалентній основі.

По-четверте, потребують перегляду і радянські адміністративно-територіальні кордони, а також пов’язане з цим розміщення продуктивних сил. Річ у тім, що кожний етнос, зокрема український, складається з певних субетнічних груп (населення окремих регіонів), які ефективно саморозвиваються тільки у відповідному природному середовищі. З цим пов’язана передусім господарська діяльність, окремі види якої давно й успішно розвиваються в одному регіоні і майже невідомі в іншому. Тому було б правильно, на наш погляд, повернутися до історичних кордонів українських земель (Київщина, Слобожанщина, Волинь, Запоріжжя та ін.), які є природним середо-

вищем для розміщення та ефективного розвитку регіонально-господарських комплексів. Наприклад, аграрний сектор України, який взмозі нагодувати 150 мільйонів людей, нині не забезпечує менш як 50-мільйонне населення нашої держави.

Те саме стосується і промисловості, яку спершу планово і підступно зруйнували, а потім викупили за безцінь чужинські шахраї. Навіщо, наприклад, передавати у приватні руки (та ще й у брудні!) такі високоприбуткові промислові гіганти, як Криворіжсталь, Запоріжсталь, Дніпроспецсталь, Нікопольський феросплавний і багато інших. Необхідно взагалі відмовитися від приватизації великих підприємств, а також підприємств-монополістів на кшталт обленерго, водоканалів та ін. Хай буде приватним (якщо він чесний) середній та дрібний бізнес, а великі підприємства — це результат праці усього Українського народу.

Те ж саме стосується і землі, яка за жодних умов не може бути приватизованою. Приватна власність на землю — це власність на 10–20 соток присадибної ділянки, а вся інша земля належить титульній нації, є Богом даною їй на віки вічні. Держава повинна передавати землю в довгострокову оренду (на 50 і більше років) тільки тим, хто її обробляє, але негайно відбирати, якщо з нею поводяться недбало. Для розвитку ефективного землекористування держава зобов'язана надавати селянам необхідні кредити, але без відсотків, оскільки національна фінансова система не повинна потерпати від інфляції. А якщо немає інфляції, то за що брати позичковий відсоток? Це не по-слов'янськи і не по-християнськи!

По-п'яте, з грошовою та земельною реформами тісно пов'язана і реформа податкова, центр ваги якої має бути перенесеним з людини на товар: якщо людина хоче придбавати собі дедалі більше товарів, особливо з розряду розкішних, то хай продаж цих товарів і забезпечує основні фінансові надходження до бюджету. Для всіх, хто працює, необхідно запровадити єдиний податок у розмірі 10–12 % від щомісячного сукупного доходу. Однак контроль за сплатою податків мусить бути жорстким, як і за використанням державних коштів, які

необхідно направляти передусім на інвалідів, пенсіонерів, сиріт, вдів, тобто на тих, хто потребує суспільної підтримки. Не може бути непокараним жодний випадок пограбування Українського народу! Якщо Кучма, Пінчук, Медведчук, Суркіс, Табачник, Бакай та ін. незаконно придбали державну власність, то вони заслуговують на відповідне покарання. Якщо така політика стала б державною, то упродовж одного року всі шахраї опинилися б або в буцегарнях, або за кордоном. В Україні століттями не було еквівалента російському слову “вор”, що в усіх викликало подив. Це підтверджує, що Український народ — високоморальна спільнота, без злочинських традицій. Тому і треба повернути ці традиції туди, звідки вони потрапили до України.

Навести лад у державі допомагає створення **козацьких формувань** на кожній вулиці, в селищі, місті, області, які за короткий термін звели б нанівець вуличну злочинність та знищили б бандитські угруповання. Самоорганізація українців на основі козацьких традицій — це найкоротший шлях до наведення ладу в Україні, де нині дуже вже безпечно почуваються кримінальні злочинці, багато з яких неукраїнського походження. Відродження козацтва сприяло б і формуванню професійної військової верстви, необхідної для оборони кожної держави.

Насамкінець зазначимо, що нинішня система державного управління в Україні не ефективна, і вона залишиться такою доти, доки ми не визначимо український націоналізм як державну ідеологію, як основу для розбудови українського самоврядування, яке і є сутністю української державності.

**Голова
Української Консервативної партії
Георгій ЩОКІН**

(“Персонал Плюс”, 31 серпня – 6 вересня 2005 р.)

НАЙБЛИЖЧІ ЗАВДАННЯ УКРАЇНСЬКИХ ПАТРІОТІВ

Політичні партії створюються на базі певної ідеології і прагнуть, щоб її носії опинилися при владі. Тому розбудова партії — це насамперед розбудова майбутнього державного устрою. Без завчасної підготовки партією моделі бажаного майбутнього та “**владних команд**” від районного до державного рівня прихід до влади є безперспективним і взагалі непотрібним. Звідси випливає, що партійне будівництво — будівництво майбутньої державної влади на певній ідеологічній основі.

Ідеологія нашої партії — це український консерватизм, тобто націоналізм, який спирається на українську духовність, моральність, традиції та звичаї. Головними для нас є Бог і Україна, Українська нація, українська родина та українська власність. Ми бачимо, що нинішня державна влада не відповідає Українській національній ідеї, а її особистий склад — переважно неукраїнський. Зруйновані промисловість і сільське господарство, руйнується освіта, наука і культура. Народна українська власність опинилася в неукраїнських руках: підприємства, ЗМІ, банки, корисні копалини, торгівля і багато інших галузей народного господарства України. Величезну кількість парламентських та урядових місць (до 45 %) посідають представники однієї національної меншини — єврейської, яка становить лише 0,2 % населення нашої країни. Така надзвичайно висока непропорційність у володінні народною власністю та у державній владі є, вочевидь, не результатом чесної конкуренції, а швидше — організованого пограбування та поневолення представниками цієї меншини (серед останніх ЗМІ називають чималу кількість кримінальних злочинців і навіть психічно хворих людей).

Сподівання на нову владну команду В. Ющенко не виправдалися, оскільки злочинний **кучмізм** замінено на не менш загрозливий **кумізм**, де прізвища Порошенка, Зінченка,

Безсмертного, Червоненка, Жванії, Турчинова, Рибачука та багатьох інших жодного національного оптимізму не викликають. Тому нам всім потрібно відмовитися від утопічної мрії про “доброго царя” та зрозуміти одне — єдиним порятунком Української нації є її самоорганізація. Націоналізм — самоорганізація — українська державність є, таким чином, необхідними складниками розбудови нашого бажаного національного майбутнього.

Організоване українство та його інституції

Державною ідеологією ми бачимо **український консерватизм**, який повинен стати стрижнем **національного солідаризму**. Для цього необхідно на базі обласних і районних організацій УКП створити організаційні структури **Українських територіальних громад**, які стануть необхідним середовищем для відбору та підготовки національних кадрів для всіх рівнів державної влади. Організованість українства — єдиний шлях до розбудови української України. При Українських громадах повинні постійно діяти **Українські культурно-просвітницькі центри**, які мають стати незгасним вогнищем великої української культури. Такі центри мають плідно співпрацювати насамперед з творчими спілками, вчителями української мови та літератури, вчителями історії та суспільствознавства, а також з працівниками бібліотек та архівів. Саме ці українські люди є зберігачами та носіями української культурної спадщини, яку необхідно донести до всього українського загалу. Постійно працюючи з представниками зазначених професій, Українські культурно-просвітницькі центри зможуть донести свою місію до кожного українського села.

При Українських територіальних громадах необхідно створити також **Українські народні університети**, які б забезпечили викладання для дорослого українського населення таких блоків знань: основи християнської віри, українознавство,

основи політичної науки, основи економіки та підприємництва, основи правознавства, основи психології. Навчання в народних університетах потребує необхідного викладацького складу та науково-методичного забезпечення, а також функціонування різноманітних **консультаційних центрів** — правничих, підприємницьких, українознавчих, психологічних та ін. Відповідно до місцевих особливостей народні університети мали б і відповідну специфіку (промислово, аграрну, торговельну та ін.), оскільки головна мета народного всеобучу — надати кваліфіковану допомогу населенню в організації власного соціально-економічного життя. Забезпечити створення і роботу таких народних університетів нам з вами до снаги.

Необхідним складником Українських територіальних громад повинні стати регіональні центри **кооперативного руху**, мета якого — відродження українського господарювання на основах національного солідаризму. Головним завданням таких центрів є навчання селян через систему народних університетів ефективної практики господарювання в кооперативних умовах (економічні, правові, агротехнічні знання), а також створення кас взаємодопомоги та інших структур взаємодії.

“Паралельні” органи самоврядування

Однак і це ще не все. Українські територіальні громади повинні сформувавши “паралельні”, “запасні” **органи самоуправління** села, району, міста, області, держави з відповідними напрямками діяльності. Ці “паралельні” владні структури повинні постійно вивчати стан справ на своїй території, розробляти відповідні проекти та вносити їх на розгляд чинної влади. Робота у “паралельних” органах влади стане ефективною школою управління для майбутніх державних посадовців, яким не треба буде витрачати час на ознайомлення зі станом справ.

З місцевих та територіальних органів владної “паралелі” буде формуватися і “тіньовий” кабінет міністрів, який

розроблятиме відповідні проекти для центральних органів виконавчої влади. З огляду на це нашої постійної уваги потребує діяльність **вищої школи** з підготовки молодших спеціалістів, бакалаврів, спеціалістів, магістрів, кандидатів і докторів наук, які повинні бути патріотами України і працювати на її національне відродження. Ми з вами знаємо, що відповідна підготовка та перепідготовка 25 % працездатного населення робить рух шляхом національних реформ потужним і незворотним.

Важливе місце в національному відродженні, створенні ефективних органів самоврядування належить українському козацтву. При МАУП створено Український Військово-Козацький інститут ім. Великого князя Святослава. Настав час поширити його досвід на всіх теренах України, створивши разом з місцевими козацькими формуваннями **факультети та відділення** цього інституту на місцях. Наступний крок — створення військово-козацьких **ліцеїв**. Протягом року буде створено всеукраїнський козацький **табір**, де курсанти зможуть проходити відповідну практику та вчитися вести козацьке господарство. Для такої практики необхідно створювати при українських громадах, відповідно до чинного законодавства, **козацькі формування** з охорони кордонів і громадського правопорядку. Такі формування та продумана система військово-козацької підготовки сприятимуть появі в Україні професійної військової верстви, а згодом — і боєздатної **професійної армії**. Сьогоднішнє нищення армії треба зупинити. Всі ці розмови нинішніх урядовців про те, що “НАТО нас захистить” є невиправданою недолугістю або свідомою зрадою. Найбільша в Європі держава, якою є Україна, повинна мати і відповідну армію для захисту свого народу і території.

І насамкінець. Ідеї потребують поширення. Для цього необхідно: забезпечити вільний продаж газет і журналів Федерації патріотичних видань України в усіх містах та районах, де створено наші осередки; кожному осередку

випускати свою “малотиражку” (до 1 тис. примірників), що збільшить сукупний наклад патріотичної преси ще на кілька десятків тисяч; щомісяця відкривати у своїх містах і районах торговельні точки з розповсюдження патріотичних видань. Усе це дасть змогу нашим співвітчизникам знати правду про стан справ у державі за умови чужинської інформаційної експансії, а правда завжди перемагає. Якщо Українство стане організованим і озброєним Правдою, воно навіки залишиться переможним.

**Голова
Української Консервативної партії
Георгій ЩОКІН**

(“Персонал Плюс”, 7–13 вересня 2005 р.)

БОРОТЬБА ЗА УКРАЇНСЬКУ ВЛАДУ – НЕОБХІДНА УМОВА УКРАЇНСЬКОГО БУТТЯ

Інтерв'ю з головою
Української Консервативної партії (УКП)
Георгієм Щокіним

— **Пане Георгію, Президент України Віктор Ющенко на своїй прес-конференції після відставки уряду та інших високопосадовців заявив, що відповідальність за гучний корупційний скандал у владі лягає на кожного. Чи згодні Ви з такою тезою?**

— Не згоден. Не можуть бути винними знеособлені “всі”, оскільки винуватці завжди мають конкретні прізвища. Я впевнений, що в нинішній, до речі, дуже прогнозованій кризі влади найбільше завинив сам Віктор Андрійович. Він нині — **Глава Держави**, якому більшість українських виборців після тривалої, небезпечної, дуже драматичної боротьби з попереднім антинародним режимом довірили всю повноту влади. Усі ми сьогодні розуміємо, що учасники Української Національної революції 2004 року боролися не так за Ющенка і Тимошенко, як проти Кучми і його оточення, яке є переважно єврейським. Це оточення узурпувало в Україні владу, влаштувало її чергове масове пограбування, заселило інформаційний простір антиукраїнськими телеканалами, газетами, інтернет-виданнями, впровадило кримінально-олігархічний режим і наполегливо здійснювало підступну політичну денационалізацію українства: паплюжило традиційну віру, духовні цінності, великих провідників нації — Тараса Шевченка, Івана Франка, Лесю Українку.

Тому після повалення режиму **Кучми** та його єврейського зятя **Пінчука** разом з єврейськими ж діячами **Медведчуком**, **Табачником**, **Суркісом** і багатьма іншими україножерами, перше, чого очікувала українська громадськість від нової влади, — це відкритого судового процесу над організаторами чергового пограбування України, у результаті якого українство

зменшилося на 5 млн. Тобто йдеться про неоголошену війну, окупацію країни агресивною чужинською клікою, яка нищила і продовжує нищити місцеве населення, що в основному становить титульну націю. Знищення титульної нації, як і в попередні роки страшних для України етнічних чисток у формі “червоного терору” та кількох голодоморів, зорганізованих знову ж таки переважно єврейськими діячами, призводить до появи в країні нових “космополітичних” господарів, які заявляють про свої права на надра, землю та інші багатства України. Тому “тест на українськість” нової влади полягав саме в її готовності захистити українство і прилюдно покарати його чужинських винищувачів. Однак цього не відбулося, і нині вся ця злочинна камарилья знову бігає порошенко-суркісівсько-пінчуківськими телеканалами і нахабно посміхається нам зі шпальт своїх антиукраїнських газет.

— **Тобто ви вважаєте, що принципової зміни за нової влади не відбулося?**

— Саме так. Погляньте на склад уряду, який щойно пішов у відставку, і спробуйте назвати справжніх носіїв української національної ідеї. Проблематично? Авжеж! Я не вірю, що Президент Ющенко не розумів, кого він призначає на відповідальні пости. Хіба не зрозуміло, наприклад, що **Євген Червоненко** — офіційний представник єврейсько-расистських кіл, зокрема Хабаду — найнебезпечнішої юдо-нацистської секти? І хіба такий серйозний високопосадовець, як Глава Держави, призначає своїх особистих водіїв і охоронців на міністерські посади? Те саме стосується і **Романа Зварича**, спійманого на примітивному шахрайстві. Хіба В.Ющенко, постійно з ним спілкуючись, не розумів, що це не професор і не доктор? Або хіба Президент України не знав, що його двічі кум **Порошенко** — син засудженого за корупційність злочинця та випускає свою продукцію “Рошен” з юдейсько-магічними “кошерними” позначками? Що це, як не свідомо провокація й образа українського, переважно християнського населення? Якщо хтось хоче випустати товари, над якими

здійснили юдейсько-магічні обряди, то вже нехай і зазначає на них: “тільки для євреїв”!

Призначення на посади міністра оборони **Анатолія Гриценка**, міністра внутрішніх справ **Юрія Луценка**, голови СБУ **Олександра Турчинова** також викликають неоднозначні запитання, оскільки перший з них проходив дворічну підготовку у спецвідомствах США і очолював потім так званий центр ім. Разумкова — відому грантожерську структуру, що апіорі унеможливує будь-яку незалежність. Другий — Луценко — за фахом інженер, який ніколи не працював у правоохоронних органах, не має відповідної юридичної підготовки і понабрав собі в заступники відвертих українофобів і затятих кучмістів на кшталт одіозного генерала Москаля. Турчинов — колишній завідувач відділу пропаганди та агітації Дніпропетровського обкому злочинної КПУ і найближчий соратник Ю. Тимошенко, на думку багатьох українців, взагалі є ворожою до українства людиною. Щоб переконатися в цьому, достатньо уважно прочитати його статтю “Аутодафе” в його партійній російськомовній газеті “Вечерние вести”. Призначення таких осіб на найвищі посади силового блоку могло призвести лише до одного — катастрофічного послаблення (аж до втрати дієздатності) армії, міліції і спецслужби України. Я вже не кажу про відновлення на посаді Генпрокурора сумновідомого **Піскуна**, якого на цю посаду вперше призначили **Медведчук** і **Кучма** і який пов’язаний (через **Пінчука**) з олігархічно-кримінальною клікою.

Нічого, крім обурення, не могло викликати і призначення на міністерську посаду такого собі **Жванії**, який, як і другий міністр — **Плачков**, не в змозі навіть вивчити державну мову. Не дуже позитивні характеристики, як на мене, заслуговують і деякі інші високопосадовці, особливе місце серед яких належить, безумовно, **Зінченку**. Це характерний приклад ренегатства, яке стає дедалі найвиразнішою рисою політика: спочатку — один з керівників єврейсько-більшовицького “комсомолу”, потім — один з організаторів СДПУ(о), яка, за висловом колишнього “есдека” Нечипорука, є “партією влади

євреїв в Україні”, нарешті — “помаранчевий революціонер”, який через півроку зраджує і своїх нових соратників. Навіть такий побіжний погляд на найближче оточення Віктора Андрійовича свідчить про те, що сутність нової влади просто не могла змінитися, оскільки в цьому оточенні майже не було носіїв української національної ідеї. Я хочу наголосити, що це оточення не було нав’язано Президенту України після його перемоги. Ні, воно сформувалося задовго до цього на підставі дружніх, родинних стосунків, що свідчить про особливу приємність для Віктора Ющенка саме такого оточення. Мені, наприклад, достеменно відомо, що справжній Герой України **Левко Лук’яненко** кілька місяців домагався зустрічі з чинним Президентом, щоб відверто обговорити ситуацію в державі, але Віктор Ющенко так його і не прийняв.

— **А що Ви думаєте, пане Георгію, про прем’єрство Юлії Тимошенко?**

— Юлія Тимошенко, на мій погляд, була єдиною, кого Віктор Ющенко не міг не призначити. Вона справді багато зробила для повалення режиму Кучми і за це заслуговує на вдячність. Єдине питання — мотив. Тобто бажання повалити злочинний режим було викликано внутрішньою українською сутністю цієї жінки чи зовнішніми обставинами, пов’язаними з її безпекою? Нині оприлюднено дані про фінансових спонсорів політичних партій в Україні. Виявляється, “Батьківщину” фінансує (напевне, свою, а не українську) відома група “Приват”, яку очолюють не дуже публічні єврейські олігархи **Коломойський** і **Дубілет**. Однак Коломойський — це найбагатша, згідно з рейтингом польського журналу *Wprost*, людина Центральної та Східної Європи. Його статки оцінюються в 2,8 мільярда доларів! Де він узяв ці мільярди в Україні? Я переконаний — в кожного з нас! Цей факт не додає патріотичного іміджу Юлії Володимирівні, яку здав навіть відвертий єврейський міністр Червоненко, прилюдно оголосивши через свою прес-службу про її єврейське походження. І хоча Юлія Тимошенко спростувала заяву свого міністра, наголосивши, що її батько Гіркян Володимир

Абрамович — “прибалт”, це не зовсім розвіяло думку про її неукраїнськість. Бо українці знають: національності “прибалт” у природі не існує, як і “Володимирів Абрамовичів” серед естонців, латишів і литовців. Довершує цю етнополітичну картину призначення радником екс-прем’єра відомого багатом єврея М.Бродського, колишнього муляра, який згодом, як повідомляли українські ЗМІ, відмивав разом із Суркісом кримінальні гроші через свої структури “Денді”. До того ж Бродський увійшов і до керівництва партії Ю.Тимошенко “Батьківщина”. Туди ж потрапив і колишній харківський таксист **О. Фельдман**, пов’язаний, за повідомленням Е.Ходоса, з юдо-нацистським **Хабадом**, а також з дуже підступною провокацією — таємним, але масовим виданням книжок Гітлера, Розенберга та інших померлих півстоліття тому нацистів. Це робиться з єдиною метою — звинуватити Україну в поширенні “антисемітизму”. Такий ось своєрідний патріотизм у наших єврейських депутатів.

Однак і це ще не все. До нас надходять дані про те, що так звана група “Приват”, очолювана євреями Коломойським і Дубілетом, пов’язана саме з Хабладом, яку єврейський публіцист Ходос у багатьох своїх книжках відкрито звинувачує в оскаженілому юдо-нацизмі, тобто єврейському фашизмі. Подейкують, саме цей зловісний Хабад і був головним ініціатором **політичної реформи** в Україні, яка змогла об’єднати навіть Медведчука і Мороза. Суть цієї реформи полягає в максимальному обмеженні прав Президента, якого обирає весь український народ, і передачі цих повноважень прем’єр-міністрові, якого затверджує парламент, де вже нині, згідно з даними, оприлюдненими Валентиною Семенюк, більш як 45 відсотків єврейських депутатів. Тому Хабад, як стверджує наше джерело, висував через свої структури, зокрема групу “Приват”, одразу дві кандидатури на посаду Прем’єр-міністра України: якщо перемагає Янукович — Прем’єром стає їхній ставленик Тігіпко, якщо Ющенко — то Тимошенко. Особа Президента наразі їх не дуже цікавила, оскільки зосередження державної влади передбачалося в прем’єрських руках.

Те, що група “Приват” не тільки бізнесова структура, опосередковано підтверджує і ситуація навколо викраденого в українського народу **Нікопольського феросплавного заводу**, яка, зрештою, і призвела до нинішньої кризи влади. На цьому українському заводі зіштовхнулися представники двох гілок організованого єврейства, одну з яких уособлювали **Коломойський — Дубілет**, іншу — Пінчук, єврейський зять Кучми. За Пінчуком у владних структурах стояв, як повідомляють ЗМІ, **Порошенко** — на той час секретар РНБО, а за євреями Коломойським і Дубілетом — Прем’єр-міністр **Тимошенко**. Конфлікт на Нікопольському феросплавному залишився невіршеним, а Прем’єра і секретаря РНБО вже відправлено у відставку. Тобто організоване єврейство, представлене його олігархами та його представниками у владних структурах, не зупиниться навіть перед державною кризою. Це вкотре засвідчує велику небезпеку, що приховує у собі це національно-злочинне угруповання з його розгалуженою системою. Тому так важливо для майбутнього незалежної України призначення на високі державні посади передусім національних кадрів. Це стосується і радників чинного Президента, серед яких багато не тільки євреїв, а й громадян інших країн на кшталт **Пасхавера, Кангора, Немцова...** Загалом така непропорційно висока квота єврейства в оточенні Президента Кучми і Президента Ющенка засвідчує: ці керівники держав не були і не є самостійними політичними постатями, справжніми провідниками нації.

— Після гучної відставки з посади **Держсекретаря Зінченка** буквально на третій день на його місце призначено **Рибачука**, який обіймав посаду віце-прем’єра з євроінтеграції. **Жодних успіхів на цьому державному поприщі у Рибачука не помічено. Однак він отримав нове високе призначення. Як Ви це прокоментуєте?**

— У мене враження, що цю важливу державну посаду “хтось” заборонив для етнічних українців. Судіть самі — **Білоблоцький, Кушнарьов, Табачник, Медведчук, Роба-**

чук — належать переважно до єврейської нацменшини. Можливо, винятком з цього правила був **Литвин**, але недовго, оскільки встиг породичатися через свою доньку з багатою єврейською родиною з Дніпропетровська, який єврейські ЗМІ називають “єврейською столицею СНД”. Коментарі, вважаю, зайві. Тут потрібні не слова, а рішучі скоординовані дії українства щодо національної кадрової політики. Я не знаю, хто за походженням **Олег Борисович Рибачук**, але на носія української національної ідеї він не дуже схожий.

— **Хто, на Вашу думку, гідний обіймати високі державні посади?**

— Передусім — етнічні українці. І ось чому. Українці становлять абсолютну більшість населення України — своєї споконвічної країни. Українці, на відміну від багатьох народів світу, ніколи не залишали своєї землі, навпаки — завжди боронили її, обробляли, поливали своєю кров’ю і потом. Українці — одна з найдавніших націй людства, яка час від часу створювала різні **форми своєї державної організації**, що беруть початок ще в трипільській культурі і формувалися у Київській Русі, Гетьманській Державі, Українській Народній Республіці, новітній Державі Україна. Тільки українці мають Боже право на господарювання у власній країні. Якщо комусь це не подобається, то у них завжди є можливість повернутися на історичну батьківщину і продемонструвати свої здібності там, серед свого етнічного оточення. Відповідальність за все, що відбувалося і відбувається в Україні, завжди покладалася тільки на українців — тобто титульну націю. А щоб бути національно відповідальним, треба неодмінно мати і національний мандат на владу. Це є історично, морально і життєво необхідним, оскільки від цього залежить саме існування українства. Тому боротьба за українську владу — необхідна умова українського буття.

Що ж до персоналій, то українцям гріх нарікати. Наприклад, серед старшого покоління всім відома постать **Левка Григоровича Лук’яненка** — людини, яка 27 років свого життя

провела в ув'язненні, борючись за незалежність України, і яка тепер не може потрапити у державних справах до Президента начебто незалежної України! З-поміж середнього покоління відомі постаті **Бориса Тарасюка, Василя Куйбіди, Василя Червонія, Валентини Семенюк** і багатьох інших, які здатні займати самостійніші, ніж зараз, позиції у державній владі. Молодше покоління державників може бути представлене **Олегом Тягнибоком**, якого з двома дипломами про вищу освіту не те що не взяли до влади, а навіть виключили з “Нашої України”, яка під керівництвом затятого й агресивного кучміста **Безсмертного** стає дедалі двозначнішою. Наразі відомо: тільки-но оновили “Нашу Україну”, до неї миттєво перебігли з Народного Руху **Зварич, Ключковський, Безпалий** та інші єврейські депутати. Не менш характерною була і вимога прес-секретаря Геращенко, щоб Тягнибок після своєї відомої промови про “москальсько-жидівську мафію” прилюдно “вибачився” та ще й особисто перед нею, оскільки, як вона заявила, “в мене також тече ця кров”. Схоже, посада прес-секретаря найвищих керівників в Україні теж заборонена для етнічних українців: у Кучми прес-секретарем була Громницька, в Януковича — Герман, що перебігла до нього з відверто сіоністського радіо “Свобода”. Ті самі традиції зберігаються і за нової влади.

— **Як Ви, пане Георгію, оцінюєте можливість ефективної роботи нового уряду, що формується Ю.Єхануровим?**

— Приблизно так само, як і попереднього, оскільки він, на мою думку, не враховує головного — **національної кадрової політики**. Це, якщо не помиляюся, вже тринадцятий уряд, кожний з яких працює приблизно рік. Це — не випадково. Нестабільність державної виконавчої влади — основи всієї владної вертикалі — на руку тільки тим, хто звик “ловити рибку в каламутній воді”, тобто для свідомих, згуртованих ворогів української державності. Брак чіткої національної політики у формуванні будь-яких державних структур — це ознака існування прихованого керівництва державними справами. І доки наші провідники не відмовляться від цього,

доти відбуватиметься вигідна для цих закулісників кадрова чехарда.

— **Які, на Вашу думку, основні складники подальшого національно-державного поступу України?**

— **Націоналізм, державність і самоорганізація**, що базуються на традиційних цінностях українства. Ми не повинні залежати від того чи іншого уряду, від того чи іншого високопосадовця. Не ми їхні слуги, а вони найняті нами за наші власні кошти працівники. І тільки від нас залежатиме перебування цих працівників на високих державних посадах. Однак для цього необхідно згуртуватися, створити потужне **організоване українство**. Така самоорганізація нації починається з селищних і вуличних громад, які гуртують територіальні громади міст, районів, областей і становлять посправжньому організоване українство. Для цього треба використовувати і давні **козацькі традиції** самоврядування й охорони правопорядку, рішуче перебирати владу до українських рук у кожному селі, районі, місті, області й, головне, в державі. Самоорганізована нація стає непереборною і цілком самостійною у творенні власної історичної долі. Саме цього найбільше й бояться наші явні й приховані вороги.

— **До речі, пане Георгію, про ворогів. У жовтні 2004 року вчинено замах на Ваше життя. Чи є новини у розслідуванні цієї справи?**

— Як і очікувалося — жодних. А які, власне, можуть бути новини, якщо заступником міністра внутрішніх справ з оргзлочинності працює той самий генерал **Москаль** — давній поплічник **Рабиновича, Шлаєна, Вороніна, Саприкіної** та інших одіозних фігур організованого єврейства? Або хто займатиметься цією справою в Генпрокуратурі, де і досі керують Піскун і Корнякова, які за часів Кучми — Медведчука зі шкури лізли, аби тільки порушити проти мене кримінальну справу за звинуваченнями у так званому розпалюванні міжнаціональної ворожнечі, що його вигадали юдо-нацисти. Тоді одним із заступників Генпрокурора був і **Дріжчаний**,

щойно призначений головою СБУ. А те, що цей замах організували саме **єврейські расисти**, у мене особисто жодних сумнівів немає, оскільки він стався одразу після оприлюднення великим накладом розділу моєї книжки “За кого ж голосувати?” під промовистою назвою — “Багатії України та організоване єврейство”. То ж маємо справу з дуже підступною, нахабною від безкарності і злою силою, яку ми, безумовно, здолаємо і побачимо ще обличчя всіх, хто стоїть за гучними злочинами в Україні і хто їх весь час покриває. Справа тільки за нами, за нашою самоорганізацією. А це неодмінно відбудеться.

(“Персонал Плюс”, 14–20 вересня 2005 р.)

ПЕРШОЧЕРГОВІ ЗАВДАННЯ УКРАЇНСЬКОЇ КОНСЕРВАТИВНОЇ ПАРТІЇ НАПЕРЕДОДНІ ПАРЛАМЕНТСЬКИХ ВИБОРІВ 2006 РОКУ

Українська Консервативна партія (УКП), що сповідує українські духовні цінності та ґрунтується на споконвічних українських традиціях, вважає самоорганізацію Української титульної нації головною умовою зберігання та подальшого поступу Держави Україна.

- Влада в Україні повинна належати, перш за все, українцям – єдиним господарям свої землі.
- Всі грабіжники України, які сформувалися при попередній та нинішній владі, повинні понести суворе покарання відповідно до чинного законодавства.
- Армія, міліція, служба безпеки, прокуратура, суди та інші силові і правоохоронні структури повинні належати українським патріотам, а не зайдам та українофобам.
- Всі вкрадені в Українського народу підприємства, землі, мінерально-сировинні ресурси, інші національні багатства повинні бути повернуті в українську державну власність, а прибуток від їх використання має використовуватися для потреб всього народу України і концентруватися в державному природно-ресурсному фонді.
- Національні виробники, селяни і підприємці повинні мати державний пріоритет і всебічну державну підтримку.
- Зовнішня політика України повинна виходити тільки з національних інтересів і не плазувати перед Європою, Росією чи США.
- Українська титульна нація повинна використати в повному обсязі великі можливості своєї Держави для різкого зростання своєї чисельності, добробуту і міжнародного впливу.

Українська консервативна партія для реалізації цих завдань напередодні парламентських виборів 2006 року пропонує всім

українцям та іншим громадянам України, які не виокремлюють себе від Української титульної нації, зробити наступне:

1. Створити в селах, містах, районах і областях українські територіальні громади, які висунуть своїх кандидатів в депутати відповідного рівня та негайно перейти до формування “паралельних”, “тіньових” органів самоврядування, що зробить передачу влади більш швидкою і ефективною.
2. При українських територіальних громадах започаткувати Українські культурно-просвітницькі центри, Українські народні університети, Українські козацькі формування, Український кооперативний рух, які разом будуть сприяти розвитку української духовності, військово-політичної та економічної діяльності вільного Українського народу.
3. Козацьким формуванням селищ, міст, районів, областей взяти разом з місцевими правоохоронними та іншими органами охорону правопорядку і кордонів, що передбачено діючим законодавством України. Наведемо самі порядок на наших вулицях і майданах, самі повиловлюємо грабіжників України і будемо вимагати їхнього прилюдного судового переслідування у повній відповідності до українських законів.
4. Об’єднати сільськогосподарські та промислові підприємства, торговельні і інші посередницькі українські організації на засадах національної кооперації в масштабах районів і областей. Разом з місцевими козацькими формуваннями забезпечити захист та пріоритетний розвиток національного виробника.
5. Залишити невинуваті ілюзії на “доброго президента” або прем’єра та рішуче взяти свою українську долю у власні руки. Оберемо до Верховної Ради України в 2006 році представників тільки тих політичних партій, в списках яких буде не менше 80% етнічних українців. Ніколи більше не повинна повторитися сьогоднішня ситуація в українському парламенті, де 45% депутатів

представляють єврейську меншину, що складає 0,2 % населення України.

Українська Консервативна партія впевнена, що парламентські вибори 2006 року стануть помітною перемогою Української титульної нації на тривалому шляху національно-визвольної боротьби за Українську Україну.

До роботи!

Українська Консервативна партія

Зміст

Зупинити єврейсько-фашистський шабаш	3
Слово до української молоді.....	8
Треба завжди і в усьому мати силу духу	11
Євросоюз як можлива модель майбутньої диктатури	17
Україна — центр, а не периферія Європи.....	21
Націоналізм як державна ідеологія	28
Найближчі завдання українських патріотів	32
Боротьба за українську владу — необхідна умова українського буття.....	37
Першочергові завдання Української Консервативної партії напередодні парламентських виборів 2006 року ..	47

Бібліотека журналу “Персонал”

Громадсько-політичне видання

ЩОКІН Георгій Васильович

**НАЦІОНАЛІЗМ ЯК ДЕРЖАВНА ІДЕОЛОГІЯ
ВІДВЕРТА РОЗМОВА**

“Personnel” magazine library

Social-political edition

SHCHOKIN, Georgy V.

**NATIONALISM AS STATE IDEOLOGY
PLAIN TALK**

Редактор *В. Д. Бондар*

Коректор *Л. П. Ковальчук*

Комп'ютерне верстання *Т. Г. Замура*

Оформлення обкладинки *Д. А. Бутейко*

Підп. до друку 03.10.05. Формат 60×84/16. Папір офсетний. Друк офсетний.
Ум. друк. арк. 3,02. Обл.-вид. арк. 2,6. Тираж 3000 пр.

Видавець та виготовлювач тиражу
Міжрегіональна Академія управління персоналом (МАУП)
03039 Київ-39, вул. Фрометівська, 2, МАУП

*Свідоцтво про внесення до Державного реєстру
суб'єктів видавничої справи № 8 від 23.02.2000*